

nægter selvbestemmelsesret for folkeslag, hvis ret dertil er anerkendt, særlig befolkningerne i det sydlige Afrika og Palæstina". Ordene „og Palæstina“ blev bibeholdt med stemmerne 48-27-35. Danmark og Norge stemte af principielle grunde imod. Sverige afstod. Finland var fraværende, men afgav senere en erklæring om, at man ville have afstået.

Afskaffelse af alle former for religiøs intolerance.

(Dagsordenens punkt 54).

På grund af tidnød nåede dette spørgsmål ikke til realitetsbehandling i 3. udvalg, som måtte indskrænke sig til at anbefale plenarforsamlingen, at sagen blev overført til 26. generalforsamling.

Plenarforsamlingen vedtog uden afstemning denne indstilling.

Spørgsmål vedrørende ungdommen.

(Dagsordenens punkt 55).

Udvalgets behandling af dette dagsordenspunkt indledtes med redegørelser fra direktøren for afdelingen for menneskerettigheder Marc Schreiber og underdirektør for afdelingen for social udvikling Kurt Jansson.

Begge opsummerede, som tilfældet også var året før (jfr. beretningen om 24. generalforsamling, side 142), sagens forhistorie. Med hensyn til udviklingen siden 24. samling nævnte hr. Schreiber bl. a. det i henhold til resolution 2497 (XXIV) i Beograd i juni 1970 afholdte seminar. Seminarets deltagere havde ifølge Schreiber fundet, at den standard, FN satte sig for menneskerettighederne, var acceptabel for ungdommen, der imidlertid ønskede en hurtig og effektiv gennemførelse af rettighederne.

Hr. Jansson fremdrog i sit indlæg den demografiske udvikling, verdensbefolkningstallets stigning med 340 millioner fra 1965 til 1970 og den særligt stærke koncentration af unge i udviklingslandene (hvor 42 pct. af befolkningen er under 15 år sammenlignet med 28 pct. i de udviklede lande). Denne situation afspejledes i nationale prio-

riteter og i sociale problemer — først og fremmest u-landenes uddannelses- og arbejdsløshedsproblemer.

Jansson nævnte til slut, at ECOSOC havde godkendt afholdelsen af en konference i Genève i 1971 vedrørende ungdommens deltagelse i andet udviklingsår, at et FN frivilligkorps ville blive oprettet i 1971, forudsat generalforsamlingens godkendelse, og at verdensungdomsforsamlingen afholdt i juli 1970, havde bidraget til udviklingen af kommunikationen med unge og med ungdomsorganisationer.

Debattens mere generelle betragtninger var for de fleste indlægs vedkommende på linje med de under 24. samling fremkomne; men det i Beograd afholdte ungdomsseminar og ikke mindst den i New York afholdte verdensungdomsforsamling hvorfra beretning først fremkom efter debattens åbning, spillede en væsentlig rolle, idet mange — især arabiske og asiatiske lande — gerne ville fremhæve konklusionerne, medens andre lande, især visse latinamerikanske, men også flere vestlige, mere hæftede sig ved det lidet demokratiske forløb, som verdensungdomsforsamlingen havde fået.

Østlandene var noget mindre entusiastiske overfor verdensungdomsforsamlingens resultater end de afro-asiatiske lande, og under debatten blev det som sidste år fremhævet, at de såkaldte ungdomsproblemer var et socialpolitisk fænomen, som fortrinsvis kapitalistlandene led under som et resultat af den uretfærdige samfundsopbygning. Socialistlandenes officielle indstilling var iøvrigt, som det også kom til udtryk i den vedtagne resolution, at ungdommen skulle opdrages og ledes i de rette baner mod de rette mål.

Saudi-Arabien og Jugoslavien fremlagde resolutionsudkast, men da førstnævnte havde et indhold, som faldt udenfor dagsordenspunktets formulering, samlede såvel debatten som underhåndsdrøftelserne sig om det jugoslaviske forslag, der havde en række, hovedsagelig asiatiske og afrikanske medforslagsstillere. Efter dansk opfattelse var dette forslag utilfredsstillende, først og fremmest fordi det mest koncentrerede sig om råd og anvisninger til ungdommen snarere end om konkrete foranstaltninger, der kunne imødekomme ungdommens virke-trang og fremme mulighederne for dens